

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/182/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515208047
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2515208047.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s. r. o., IČO: 35 831 154, so sídlom: Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom: Mýtna 48, P.O.BOX 205, Bratislava, proti žalovanej: P. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XX, XXX XX F., o zaplatenie pohľadávky 1.760,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č. k. 9C/261/2015-77 zo dňa 11. apríla 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa r u š í a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie rozsudok právne odôvodnil apl. ust. § 52, § 54, § 39, § 525 ods. 1, Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, vecne tým, že v konaní bolo preukázané, že dňa 06.10.2015 bola uzatvorená Zmluva o postúpení pohľadávok medzi postupcom Tatra banka, a.s. a postupníkom - žalobcom, ktorej predmetom bolo aj postúpenie pohľadávky voči žalovanej.

2. K ust. IV bod 4.5.5. VOP súd uviedol, že dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručení len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta (Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16.11.2009, sp. zn. 5 Cmo 161/2009). Takáto fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t.j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak vyplýva pre účastníkov zmluvného vzťahu povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahov možno odporučiť dojednať notifikačnú povinnosť týkajúcu sa zmien v doručovaní výslovným spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú

adresu požíval výhody spočívajúce v zmarení právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície.

3. Pri interpretácii požiadavky o „doručení“ oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a výzvy na zaplatenie (vrátane oznámenia o postúpení pohľadávky), je potrebné vziať zreteľ na právne účinky jednostranných adresných (adresovaných) právnych úkonov vyplývajúcich z ustanovení Občianskeho zákonníka § 43a ods. 2, vety prvej a § 45 ods. 1.; (aplikácia príslušného bodu VOP ako už bolo vyššie naznačené neprichádza pre jeho absolútnu neplatnosť do úvahy). V zmysle týchto, prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

4. Vzhľadom na uvedené dospel súd k záveru, že žalobca súdu nepreukázal, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomne vyzval žalovanú na splnenie peňažného záväzku (nakoľko nebolo preukázané dôjdenie takejto výzvy žalovanej v zmysle ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a teda že žalovaná ku dňu postúpenia pohľadávky (06.10.2015) preukázateľne nebola nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením tejto pohľadávky (teda celej pohľadávky ktorú voči ním postupca získal vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru). Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 06.10.2015 je absolútno neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 7 (pozn. súdu: neskôr ods. 8) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

5. V konaní teda nebolo dokázané, že by bola žalovaná po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru postupcom aj písomne (porov. § 92 ods. 8 cit. zákona) vyzvaná na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere. Žalobca tak nedokázal, že pohľadávka voči žalovanej bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. (M.). V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná) a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom. Vzhľadom na uvedené treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, a preto bolo potrebné z tohto dôvodu žalobu zamietnuť.

6. S poukazom na uvedené závery, sa súd nemohol stotožniť s námietkami žalobcu, poukazujúcimi na dostatočné preukázanie jeho aktívnej vecnej legitímácie, a s tým spojenú rozhodovaciu činnosť označených súdov. Podľa platného právneho poriadku Slovenskej republiky nie je daná viazanosť právnym názorom vysloveným skorším rozhodnutím súdu rovnakého stupňa, pričom všeobecne záväzný charakter nemajú ani judikáty. V zmysle záverov ústavnoprávnej judikatúry však Ústavný súd akceptuje práve teleologický výklad právnej normy, ako aj interpretačný postup všeobecných súdov, ktorý je spôsobilý v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zisťovaní jej obsahu, účelu a zmyslu (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 650/2013 <.). Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie je daná tiež povinnosť eurokonformného výkladu národného práva, so zachovaním nepriameho účinku jednotlivých smerníc (pri naplnení cieľov vysokej ochrany spotrebiteľa garantovaných komunitárnym právom). Preto vo svetle eurokonformného výkladu dotknutých právnych noriem nebolo možné sa so žalobcom uvádzanými rozhodnutiami na podporu jeho tvrdení (v danom prípade) stotožniť. Uvedené sa vzťahuje aj na žalobcom uvedené rozhodnutia súdov vo vzťahu k preukázaniu aktívnej legitímácie žalobcu na základe postúpenia pohľadávky.

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcov (výrok II.). Žalovanej síce vznikol voči žalobkyni podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania, nakoľko jej čistý úspech v konaní bol 100 %, a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne im náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP), no vzhľadom na to, že žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli a ani jej žiadne z obsahu spisu nevyplývajú a na pojednávaní sa nezúčastnila, bola v konaní pasívna a náhradu trov konania si neuplatnila rozhodol súd tak, že jej náhradu trov konania nepriznáva.

8. Je nepochybné, že v prípade rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanej, by v následnom rozhodnutí o výške týchto trov bolo povinnosťou súdu priznať žalovanej 0,- eur. Takýto postup by však bol v priamom rozpore so zásadami vyjadrenými v čl. 17 CSP a to zásadou hospodárnosti resp. neprímeraného zaťažovania strán sporu a samozrejme zásady predchádzaniu zbytočným prieťahom. Takýto postup zároveň prispeje k odstráneniu právnej neistoty strán sporu skôr keďže k právoplatnému skončeniu sporu čo do jeho meritórnej časti ako aj rozhodovania o nároku na náhradu trov konania a ich výške dôjde súčasne.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedol, že jeho aktívnu legitímáciu v tomto spore preukazuje oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu uvedenú žalovaným v zmluve o úvere "Q. XX, XXX XX F.", ktorá je zároveň aj adresou jeho trvalého pobytu, doporučené dňa 8.10.2015 pod číslom zásielky R0062192186SK, čo preukazuje predloženým podacím hárkom zo dňa 8.10.2015. Relevantným oznámením o postúpení pohľadávky postupcom riadne hmotnoprávne preukázal ich aktívnu legitímáciu v tomto spore. Takýto postup preukázania aktívnej legitímácie je plne v súlade s právnymi predpismi a súdnou praxou bežne akceptovateľný. V tomto podporne odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.6.2003, v ktorom Najvyšší súd vyslovil právny názor, že "Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení."

10. Nakoľko predmetom žaloby je zaplatenie bankovej pohľadávky, za účelom preukázania jeho aktívnej legitímácie súdu predložil aj výzvu ich právneho predchodcu, banky, zo dňa 10.1.2013, ktorou preukazuje splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 z. o bankách. Ich právny predchodca predloženú výzvu zo dňa 10.1.2013, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie omeškaných splatných úverových splátok, ako aj predčasne zosplatnenej časti úverovej pohľadávky, zasielal formou doporučenej poštovej zásielky, odoslanie výzvy preukazuje predloženým podacím hárkom pod č. 03309703 a 03309704 zo dňa 10.1.2013.

11. Zásielka s výzvou banky na zaplatenie dlhu bola jeho predchodcom zaslaná na adresu trvalého pobytu žalovaného uvedenú žalovaným v zmluve o úvere "Q. XX, XXX XX F.", ako aj na adresu "S. I. XX/A, XXX XX W." doporučené dňa 10.1.2013, čo preukazuje predloženým podacím hárkom zo dňa 10.1.2013.

12. Jeho právny predchodca tak vykonal všetko pre doručenie výzvy banky pred postúpením pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 z. o bankách, výzvu zasielal na jemu známu adresu trvalého pobytu žalovaného "Q. XX,XXX XX F.", ako aj na adresu "S. I. XX/A, XXX XX W." doporučené dňa 10.1.2013 pod č. 03309703 a 03309704. Zmenu adresy na doručovanie písomnosti žalovaný jemu ani jeho právnomu predchodcovi neoznámil. Výzva banky tak bola zaslaná do sféry dispozície žalovaného, kedy odosielateľ písomnosti môže rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom písomnosti objektívne aj oboznámi. Žalovaný s trvalým pobytom evidovaným na adrese "Q. XX, XXX XX F." v čase doručovania vyššie uvedených listín tak jednoznačne mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle jeho právneho predchodcu. Žalovaný v tomto spore výslovne nepoprel nedoručenie dotknutej výzvy banky, jej nedoručenie žalovanému zo spisu nevyplýva, preto nie je daný dôvod túto skutočnosť spochybňovať. Podporne v tomto odkazuje na záver vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline, pod č. k. 8Co/564/2015 zo dňa 30.11.2015, ako aj právny záver vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline, pod č. k. 10Co/530/2015-177 zo dňa 31.3.2016.

13. Nie je na mieste zamieňať povinnosť odoslania výzvy, ktorá vyplýva z ust. § 92 ods. 8 Z. z. o bankách s povinnosťou jej faktického doručenia. V prípade odopretia prijatia doručovanej zásielky zo strany príjemcu by tak k doručeniu zásielky nikdy nedošlo a pri názore prezentovanom súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí by tak ani nemohlo dôjsť k postúpeniu bankovej pohľadávky. Uvedený názor je zjavne nesprávny a neudržateľný. Podporne odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2011, sp. zn. 5 Cdo 129/2010. Jeho právny predchodca dňa 10.1.2013 vyzval žalovaného na zaplatenie peňažného záväzku vrátane omeškaných nezaplatených úverových splátok, pre ktorých neplnenie náš právny predchodca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Žalovaný napriek písomnej výzve

nášho právneho predchodcu svoj dlh nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko žalovaný napriek výzve banky zaslanej mu do jeho dispozičnej sféry bol viac ako 90 dní v omeškanií so zaplatením svojho dlhu voči banke vrátane omeškaných splátok, na ktorých zaplatenie bol preukázateľne vyzvaný, týmto boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 z. o bankách.

14. "Prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo "vyhľadávaní" dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu." (Nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I.ÚS 640/2014).

K ust. § 92 ods. 8 z. o bankách považuje za potrebné uviesť, že zákon o bankách v tejto časti nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Účelom dotknutého ustanovenia zákona je prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť bankovú pohľadávku, čo nepochybne vyplýva zo systematického začlenenia dotknutého ustanovenia zákona ako aj dôvodovej správy k ust. § 92 vládneho návrhu zákona o bankách: " V ustanoveniach odsekov 1 až 7 (teraz ods. 8) sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva." Zákon o bankách ani dôvodová správa k nemu neobsahujú žiadne ustanovenie o tom, že by podmienky uvedené v ust. § 92 ods. 8 z. o bankách podmieňovali platnosť postúpenia bankovej pohľadávky.

15. Podporne k správnosti jeho názoru o účele prelomenia bankového tajomstva v prípade postúpenia bankovej pohľadávky na subjekt bez bankového povolenia týmto odkazuje na právne závery vyjadrené v uznesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29Odo11613/2005 zo dňa 29.4.2008.

16. Podporne v súlade s eurokonformným výkladom Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12.júla 2002 týkajúcej sa spracovávaní osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) poukazujeme aj na závery rozsudku Súdneho dvora EÚ z 22.novembra 2012 vo veci C119112, Josef Probst proti mr.nexnet GmbH.ECLI:EU:C:2012:748, ktorý výslovne viaže možnosť postúpenia pohľadávky operátora na viazanosť postupníka telekomunikačným tajomstvom, nespochybňuje však samotnú možnosť postúpenia pohľadávky.

17. Okrem jazykového výkladu je nevyhnutné pri výklade právnych predpisov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na platnosť právneho úkonu brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov (Nález Ústavného súdu SR z 3.júla 2008, sp. zn. I.ÚS 242/07).

18. Podporne odkazuje na právny záver vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.8.2016.

19. Na základe týchto skutočností navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v súlade s petitom tohto odvolania. Proti žalovanému si uplatňuje náhradu trov konania za zaplatené súdne poplatky a náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

21. Predmetom nároku žalobcu je zaplatenie sumy 1.760,60 eur s príslušenstvom, ktorú si uplatňuje titulom vrátenia poskytnutého úveru.

22. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že nemal preukázanú aktívnu legitímáciu žalobcu, nakoľko nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 06.10.2015 uzatvorenej medzi postupcom Tatra bankou, a.s. a postupníkom Intrum Justitia Slovakia, s.r.o.

23. Z obsahu spisu je zrejmé, že medzi Tatra bankou, a.s. a žalovanou (s adresou Q. XX, F.) bola dňa 07.05.2012 uzatvorená Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. 00-0001872401, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2.000 eur a ktorý sa zaviazala splatiť v 72 mesačných splátkach po 49,30 eur, pri dohodnutej úrokovej sadzbe 20,9 %.

24. Podaním zo dňa 10.01.2013 Tatra banka a.s. oznámila žalovanej vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 9.1.2013 a výzvu na zaplatenie sumy 2.121,59 eur z dôvodu porušenia zmluvných povinností (nesplácania úveru). Podľa podacieho hárku zo dňa 10.01.2013 bola žalovanej doručovaná zásielka pod č. 03309703 na adresu S. I. XX/A a 03309703 na adresu Q. XX, F..

25. Listom zo dňa 8.10.2015 Tatra banka oznámila žalovanej postúpenie pohľadávky novému veriteľovi a to Intrum Justitia Slovakia s.r.o. Podľa poštového podacieho hárku zo dňa 08.10.2015 bola žalovanej doručovaná zásielka pod č. RO062192186SK, na adresu Q. XX, F..

26. Podľa § 45 ods. 1 OZ, Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

27. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručенú je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručенú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. ako náhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. V zmysle týchto, prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2011, sp. zn. 5 Cdo 129/2010)

28. Podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

29. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručенú je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručенú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Pri interpretácii požiadavky o „doručení“ písomného vyhlásenia v zmysle ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je potrebné vziať zreteľ na právne účinky jednostranných adresných (adresovaných) právnych úkonov. V zmysle týchto, prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Voči prítomnej osobe (t.j. osobe priamo účastnej pri právnom úkone, ktorý realizuje druhá osoba) prejav vôle pôsobí (je účinný) ihneď. Neprítomnej osobe (t.j. osobe, s ktorou osoba, realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku) musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť doručенý (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi

(môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i nedoručený (neprevzatý) prejav vôle pôsobí (je právne účinný) voči jeho adresátovi. K účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať.

30. Z vyššie uvedeného má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil. Nesporné je, že právny predchodca žalobcu doručoval oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti listom zo dňa 10.1.2013 a oznámenie o postúpení pohľadávky listom zo dňa 8.10.2015 žalovanej (o uvedenom svedčia podacie hárky predložené žalobcom). To, že žalovaná si predmetné zásielky neprevzala ani nepoprela a i v prípade, ak by si ich žalovaná neprevzala, mala objektívne možnosť sa s nimi oboznámiť. Preto pokiaľ súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom, že žalobca nepreukázal aktívnu legitímáciu z dôvodu, že žalobca nepreukázal dôjdenie výzvy (o mimoriadnej splatnosti úveru) žalovanej a teda že žalovaná ku dňu postúpenia pohľadávky (06.10.2015) nebola nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením pohľadávky, je nesprávne.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

32. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude riadiť sa právnym názorom odvolacieho súdu a v ďalšom konaní posúdiť, či boli splnené ostatné zákonom stanovené podmienky na postúpenie pohľadávky a v ďalšom posúdiť nárok žalobcu na žalovanú istinu spolu s príslušenstvom v zmysle ust. zák. č. 129/2010 Z. z. a ust. § 52 a nasl. OZ, zistiť či žalovaná z poskytnutého úveru uhradila nejakú sumu a kedy, ktorú sumu je potrebné v prospech žalovanej zarátať. Zároveň v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP rozhodne súd prvej inštancie aj o nároku na náhradu trov konania v novom rozhodnutí o veci.

33. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).